

Resor i tid och rum

Jag har en tidskapsel i hjärnan. När jag går in i den kan jag känna smaken av jordgubbs-O´boy och se hur solens strålar dansar på en vägg i ett rum som jag inte har varit i på 35 år. Allt jag har upplevt finns lagrat där, platser och människor som inte längre finns och händelser som formade mig till den jag är idag. Ibland befinner jag mig på flera ställen samtidigt. Jag står på ICA och tummar på en godispåse men springer också på ett lerigt bomullsfält och är betydligt yngre och muskulösare. Det var något i blicken på den där mamman framför mig i kön som påminde om... om... vad hon nu hette... den där tjejen på kibbutzen som aldrig gillade mig. Tzila! Och där kom namnet på någon som jag inte har tänkt på sen 1981.

Ju äldre jag blir, desto större och intressantare blir arkivet av erfarenheter som gör sig påmint. Jag känner rent fysiskt att jag är summan av allt som har hänt. Det där du sa och gjorde hade betydelse och hur jag svarade. Att mamma och pappa sjöng i bilen när vi var på väg till landet och att Han ringde den där gången. Barnen som blev till. Alla andra barn som jag lärde känna och som nu fortsätter i olika riktningar. Den där känslan av att då och nu hör ihop. Ett tag funderade jag på att börja släktforska. Jag fick av en tillfällighet reda på att det, förutom människor som vigt sitt liv åt Gud, fanns mördare i slakten. Det var förstås spännande, men framförallt ville jag vidga tidskapseln. Genom att forska om tidigare generationer och hur de levde skulle jag kanske kunna vara en del av det som hände redan innan jag fanns. Om jag är här och nu, var befann sig till exempel min mormors mor när hon var i min ålder? Och går detta att rekonstruera så i detalj att man själv kan komma dit? Jag provade genom att intervjua min mamma om hennes ungdom och tänk tidskapseln funkade! Plötsligt befann jag mig i hennes skor på Kungsgatan i Stockholm våren 1945. Folk var som galna och jublet var öronbedövande. Det var fred!

Men hur börjar man släktforska och var slutar man? Jag tänker på den efterforskning som redan gjorts av andra och hur begränsad den varit. Födda och döda till höger och vänster. Luckor och frågetecken. Ingifta och bortskilda. Och varför skulle jag utgå från min egen släkt? Varför inte börja med min mans – i jakt på ett blodsband som antagligen skulle leda tillbaka till mig själv? I slutändan hör vi ju ändå ihop allesammans, likt ett jättenätverk av ägg, spermier och gemensamma intressen. Det är bara att kolla på Facebook. Häromdagen upptäckte jag att en bekant på nätet var kompis inte bara med en av mina klasskamrater från mellanstadiet, utan också med min före detta man och en polare i Malmö. Därefter ringde min väninna i Visby och undrade hur jag kunde känna hennes skolkamrat från 70-talet i Alingsås!

Så släktforskningen får vänta. Tidsresor blir det liksom ändå. Jag kan till exempel åka till min lägenhet på Brännkyrkagatan en sommardag i mitten av 90-talet. Titta! Där sitter jag vid min första dator, en begagnad Mac med stående bildskärm som jag har köpt av en grafisk formgivare för en förmögenhet. Balkongdörren står öppen och nere på gatan backar en lastbil in mot Mariahallens varuintag. Lillflickan har somnat med glass runt munnen och pojken är hos grannarna och leker. Jag är lyckligt ovetande om att jag precis har raderat ett viktigt dataprogram. Eller förresten. Jag kanske ska åka någon annanstans?

© Tina Messing

Även publicerad i Psoriasistidningen 4/10